

Кожний у Хтовську чекає Різдва,
Та Грінч з позахтовчиних гір - чорта з два!

Не до серця Різдво і Святвечір йому.
І жодних питань, сам не знаю чому.
Різдво-таки справді йому ненависне,
Чи то черевики йому надто тиснуть
Чи то голова не так збита, але
Я думаю -- серце його замале.
Та в чім не причина, в серцях чи в чобіттях,
Він дивиться з гір на різдвяне жахіття,
Він кривиться, дивлячись з темряви скель
Як вогники грають у вікнах осель,
Бо знає що кожний у Хтовську там долі
Кімнатки рихтує Святому Миколі.
"Шкарпетки розвісили!" - гиркає Грінч
"Це ж завтра Різдво, пхне на нас зусібч".
Він почав нервувати, вперед-взад ходити:
"Я МУШУ знайти шлях його зупинити!"
Бо завтра, розплющивши ледь оченята
До іграшок бігтимуть всі хтовченята
А потім! Цей шум! Гомін! Гогіт! Гармидір!
Гам! Гук! Гул! Все, що Грінч так ненавидів.
А коли вже збирається повна рідня
Там вже свято! Застілля! Бенкет! Ще й гульня!
На столі хтоселедець та ще й хтолодець,

Хтольський хторт на солодке, та хай йому грець!
А тоді розпочнеться найгірша година -
Кожен хтовець у Хтовську, старий чи дитина,
Малий чи високий - стають собі тісно
І під звуки музик починається ПІСНЯ!
І горланять, виводять (такі вже порядки)
Нестерпні веселі різдвяні хтолядки!
Грінч сказав: "Скільки років я, чорт забирай,
Все терпів, та тепер покладу цьому край!"

Аж раптом в очах його виблиснув спалах -
На думку його щось страхітливе спало!
"Придумав!" - вигукує Грінч. Для початку
Тулуп Миколая вдягнув він і шапку.
У дзеркало зиркнув, сміється: "Чекай,
Я ж викапаний Святий Миколай!"
"Ще б оленя" - Грінч озирнувся бадьоро
Та зникаючі види не швендяють в горах.
"Хіба ж то завада? Знав більші завади,
Ми будемо оленя конструювати!"
Він кличе Сірка, посміхаючись хитро,
Прив'язує гілки йому до макітри!
Складає старого пустого мішка
В розшарпані сани, впрягає Сірка.
"Пішов!". Сани рушили, Грінч править віжка
До Хтовську, де хтовці хроплять собі в ліжках.

За темними вікнами падає сніг
І хтовці лежать без турбот уві сні.
Грінч під'їхав до першого з краю будинка
І промовив: "Різдво. Кінцева зупинка".
Він забрався на дах і стрибнув в повний зріст
Прямо у димохід, втім, насилу проліз
Справний Грінч, хоч вважав, що стрункий як мізинчик.
До снаги Миколаю - під силу і Грінчу!

Він спустився в комин, обдивився потрохи -
Бачить: вісять на нитці шкарпетки й панчохи,
Схопив їх усіх в один мах над комином -
"Шкарпетки ідуть до мішку першим чином!"
Усміхається Грінч, і до власної клунки
Збирає поспішно він всі подарунки:
Машинки, солдатики, хлопавки, дзиги!
Вело-сипеди, ляльки, навіть книги!
Збирає, згрібає їх всі до торбини
І жбурляє здобутки назад до комину.
Відкрива холодильник (Грінч йде до кінця!)
Він краде хтоселедця, краде хтолодця,
(Я казав який жадібний Грінч? Ось, будь-ласка!)
Він поцупив останні хтонсерви й хтовбаски!
Він вичистив все, що було у будинку!
"Нарешті настала і черга ялинки!" -
Ялинку - в димар! Ой, болять його руки.

Аж раптом він чує тихесенькі звуки.
Озираючись, бачить - маленьке хтівчисько
З інтересом його роздивляється зблизька!
Хтовська донька, без шуму, як всі чемні діти,
Встала з ліжка, бо їй закортіло попити.
"Миколаю," - сказала дрібнота в сльозах
А чому ти з ялинкою лізеш на дах?"
Але Грінч не дурний, цей непрошений гість
Одразу придумав що їй відповідь:
"Ой, дитинко" - брехав він і не червонів,
"На ялинці зламалися кілька вогнів,
Забираю в майстерню, полагоджу там,
І одразу ж назад, ще й гарантію дам!"
Обдуривши кмітливе хтівча маячнею,
Грінч налив їй води і простився із нею.
І як тільки мала повернулась до себе
Грінч ялинку жвиргнув в димохід аж до неба!
Наостанок, поцупивши з вогнища дрова,
Грінч подерся нагору, бо діло готове.
Не лишилося в домі нічого, лише
Крихта хлібу, і та замала для мишей.
І в сусідів, коли м'яли ті подушки,
Грінч залишив самі лиш гачки та цвяшки
Чверть на першу, і хтовці дають хропака
У порожніх домах. В той час Грінч - утіка!
На санях його стрічки, обгортки, пакунки,

А в середині кожного з них - подарунки!
Завантажив до неба, що гори-Гиркпати!
Ледь довів ці скарби він до власної хати.
"Бідолашненькі хтовчики-хтовці, раз-два,
І не стало Різдва, і не буде Різдва!" -
Невигадливу пісню почав Грінч мурчати -
"Ой, вже рюмсають хтовчики-хтовці-хтовчата!"

"Хоч я шум не люблю, але цей МАЮ чути,
Як литимуть сльози вони через скруту!"
Сперш ні звуку почути йому не вдавалось
Трохи згодом до Грінча дійшов сильний галас!
Але галас той був не сумний, аж ніяк!
То був галас із радощів, щастя, подяк!
Із самого Хтовську! Не віряться вухам!
Стояв спантеличений Грінч і все слухав.
Кожен хтовець у Хтовську, радів! Ти дивись!
Співав! І без жодних тобі даровизн!
Як Грінч не старався - Різдво все ж НАСТАЛО!
Все довкіл калатало, сіяло, світало!
Грінч загрінчив свої грінченоги у сніг
І ніяк диво це досягнути не міг:
Прийшло! Без гірлянд! Без панчіх! Без свічок!
Без пакунків, коробок, обгорток, стрічок!
Грінч замислився, аж розболівся мисливець
Втім, домислилось рішення вельми сміливе:

"А ну, як Різдво - не дарунки і їжа?
А ну, як Різдво - це про щось важливіше?"
А що було далі? Я чув від людей
Що виросло Ґрінчеве серце в той день!
Як він це відчув - то з Сірком і з мішками
Помчався до Хтовська прямими стежками,
Роздав всім дарунки, смаколики, та
САМ ҐРІНЧ наминав там з юрбою хторта!